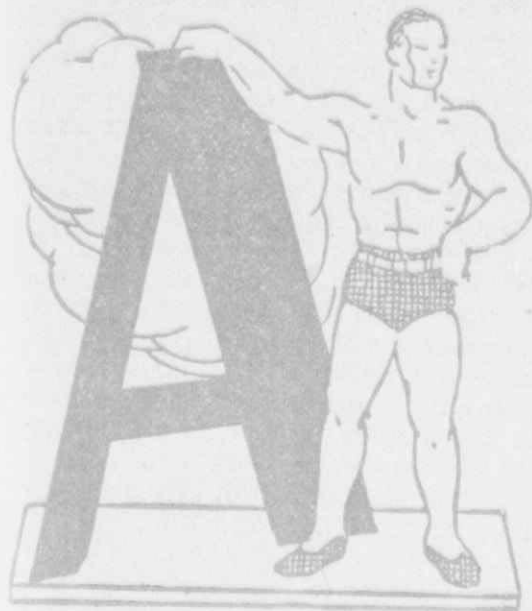


Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Α'

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΛΑΙΣΤΟΥ



Η εἶνε ἓνας Ἑλληὺν ποὺ τὸ ὄνομά του ἔχει γίνεϊ διάσημο σ' ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη, ποὺ ἡ φήμη του ἔχει φθάσει στὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἴνδαγμα τῆς νεολαίας, ὄχι μόνον τῆς μικρῆς μας πατρίδος, ἀλλὰ ὀλόκληρης τῆς ἀπέραντης ἀμερικανικῆς ἡπείρου, αὐτὸς ὁ Ἑλληὺν εἶνε, δίχως ἄλλο, ὁ Τζιμ Λόντος. Μπορεῖτε νὰ ρωτήσετε ἓναν Ἀμερικανὸ ποιὸς εἶνε ὁ Ὀμηρος καὶ νὰ μὴ καλοξέρη νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ. Ἀλλὰ ἄμα τὸν ρωτήσετε ποιὸς εἶνε ὁ

Λόντος, ἀμέσως θὰ σᾶς τὸ πῆ. Καὶ μάλιστα, ἂν ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὸν ἀθλητισμὸ, θὰ γνωρίζῃ λεπτομερέστατα ποιὸ εἶνε τὸ ἀνάστημα τοῦ Λόντου, ποιὸ εἶνε τὸ θᾶρος του καὶ πόση ἢ περιφέρεια τοῦ θώρακος του. Ἐμεῖς οἱ Ἑλληνες δὲν μπαίνουμε σὲ τόσες λεπτομέρειες. Ἀλλὰ ρωτήστε ὀποιοδήποτε παιδί ἀπὸ δέκα ἐτῶν κι' ἐπάνω, ποιὸς εἶνε ὁ Τζιμ Λόντος, καὶ θὰ ἰδῆτε εὐθὺς τὰ μάτια του ν' ἀστράψουν καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ μὲ ἀνυπόκριτο καμάρι: «Ὁ Ἑλληὺν πρωτοπαλαιστῆς τοῦ κόσμου!»

Ἐνας Ἑλληὺν λοιπὸν, ποὺ κατᾶρθωσε νὰ δοξᾶσῃ τόσο πολὺ τὸ ὄνομά του καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ καὶ τὴν πατρίδα του, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἓνας συνηθισμένος ἄνθρωπος, οὔτε μπορεῖ νὰ ἐφθασε τυχαίως αὐτοῦ ποὺ ἐφθασε. Θὰ χρειᾶστηκε ν' ἀγωνισθῆ σκληρὰ, νὰ δουλέψῃ, νὰ κοπιᾶσῃ, θὰ χρειᾶστηκε νὰ ἔχη φιλοδοξία, μὰ καὶ ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρησι καὶ θάρρος. Ἐνὸς τέτοιου ἀνθρώπου ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μιά ἀπλὴ ἀλληλουχία γεγονότων χωρὶς βαθύτερη σημασία. Εἶνε γεμάτη οὐσία καὶ νόημα καὶ παρουσιάζει ἐνδιαφέρον καὶ σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀρέσουν ἢ περιπέτειες καὶ σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀρέσει ἡ δρᾶσις, ἀλλὰ καὶ σ' ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ ἔχουν μπροστὰ τους ὡς ὑπόδειγμα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπέτυχαν στῆ ζωὴ τους καὶ νὰ ἰδοῦν ποιὸ δρόμο ἐχάραξαν αὐτοὶ ποὺ ἀγωνίσθηκαν μόνον τους γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὸ ὄνομά τους καὶ τὴ φήμη τους.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ὀμολογήσω ὅτι ἄμα τὸ «Μπουκέτο» μοὺ ἀνέθεσε νὰ παρουσιάσω στὸν Λόντο καὶ νὰ τοῦ ζητήσω τὴν βιογραφία του, ἀνέλαβα τὴν ἐντολὴ αὐτὴν μὲ κάποιον ἀκαθόριστο φόβο. Φοβόμουν μὴπως ὁ Τζιμ Λόντος ἦταν... κάκομαθῆμένος ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς. Δὲν ἐγνώριζα τὸν ἔδοξο πρωτοπαλαιστῆ παρὰ μόνον ἐξ ὄψεως (καὶ μακρυνῆς ὄψεως μάλιστα). Φανταζόμουν ὅτι ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει γίνεϊ τόσο διάσημος, ποὺ κάθε μέρα ἀκούει διθυράμβους, ποὺ βλέπει τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἀμερικανῶν νὰ σκοτώνονται γιὰ τὶς φωτογραφίες του καὶ νὰ κάνουν ἀτελείωτη σειρὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἓνα εἰσιτήριο κάθε φορὰ ποὺ θὰ πρόκειται νὰ παλαίσῃ, δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ τὸ ἔχη πᾶν ἐπάνω του καὶ νὰ κυττάξῃ κάπως ἀκατάδεκτα μιά ἄγνωστή του δημοσιογράφου ποὺ τοῦ ζητεῖ — οὔτε πολὺ, οὔτε λίγο — ὀλόκληρη τὴν βιογραφία του.

Εὐτυχῶς ὁμως οἱ φόβοι μου διεψεύσθησαν κατὰ τὸν πανηγυρικώτερο τρόπο. Πρῶτα ἀπ' ὄλα ὁ Λόντος — ὅταν τὸν ἰδῆ κανεῖς ἀπὸ κοντὰ — δὲν κάνει τὴν συντριπτικὴ ἐντύπωσι ποὺ δίνει ὅταν εἶνε στὸ στίβο.

Εἶνε ἓνας νέος μὲ ἀθλητικὴ σωματικὴ ἐμφάνισι, ἀλλὰ μὲ πρόσωπο ἀνοιχτόκαρδο, πρόσχαρο, εἰλικρινὲς καὶ μ' ἓνα κεφᾶτο καὶ ἐλαφρὰ εἰρωνικὸ μειδίαμα ποὺ παιχνιδίζει πάντα, πότε στὶς ἄκρες τῶν χειλέων του καὶ πότε στὸ στόμα του.

Ὅσο δὲ γιὰ τοὺς τρόπους του — καμμιά προσποίηση, κανένας ναρκισσισμὸς, κανένα «Ἐγὼ εἶμαι κι' ἄλλος κανένας», ποὺ συναντᾶ κανεῖς δυστυχῶς τόσο συχνὰ σὲ πολλούς ποὺ τ' ὄνομά τους ἀναφέρθηκε ἔστω καὶ μιά φορὰ στὶς ἐφημερίδες. Ὁ Λόντος εἶνε ἀφελέστατος, ἀπλούστατος, γεμάτος χιοῦμορ καὶ ἔχει μέσα του τὴν ἐμφυτῆ ἐκείνη ἑλληνικὴ εὐγένεια, τὴν τόσο ἀνώτερη ἀπὸ τοὺς ἐπίκτητους δῆθεν πολιτισμένους τρόπους τοῦ ἐξευρωπαϊσμένου Ρωμηοῦ. Μ' ὄλο ποὺ ἔχει περάσει σχεδὸν ὄλη του τὴ ζωὴ στὴν Ἀμερικὴ, ὄχι μόνον δὲν ἔχει ξεχάσει τὰ ἑλληνικὰ, ὅπως τὸ παθαίνουν πολλοὶ ποὺ ἔχουν πάει μόνον γιὰ μιά βδομάδα στὰς «Εὐρώπας», ἀλλὰ τὰ μιλεῖ ἀβίαστα, μὲ μιά ἐλαφρότατη μόνον ἀγγλικὴ προφορὰ. Ἐχει ὄμως κι' ἓνα... κακό: Παρ' ὄλη του τὴν προθυμία καὶ τὴν εὐγένειά του, ἡ πολλαπλὴς του ἀσχολίες, πρῶτα ἡ οἰκογενειακὲς καὶ κατόπιν ἡ ἀθλητικὲς, τὸν κάνουν σχεδὸν ἀθέατο. Ἄν θέλουμε νὰ διεκτραγωδήσουμε τὶς περιπέτειές μας καὶ τὸ κυνήγι ποὺ τοῦ ἐκάναμε, θὰ ἔπρεπε νὰ γράψουμε ἓνα ἰδιαιτέρου ὀγκῶδες βιβλίον, παρόμοιο μὲ τὰ ταξίδια τοῦ Σεβάχ Θαλασσινοῦ. Καὶ ποὺ δὲν τὸν ἀναζητήσαμε, καὶ ποὺ δὲν τὸν κυνηγήσαμε, καὶ ποὺ δὲν τὸν περιμέναμε! Ὡς καὶ στὴν Αἰδηψὸ ἀκόμη ἐπήγαμε νὰ τὸν θρούμε, διακόπτοντάς του τὴν σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀναπαυσί του ποὺ ἐπῆγε νὰ λάθῃ μετὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ πατέρα του. Ἀλλὰ ὁ ἐπιμένων νικᾷ. Καὶ ἡ προσπάθειές μας ἐστέρθησαν στὸ τέλος ἀπὸ ἐπιτυχία.

Ὅταν συναντήσαμε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν διάσημο πρωτοπαλαιστῆ καὶ τοῦ ζητήσαμε τὴν βιογραφία του γιὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου», ὁ Τζιμ Λόντος ἔδειξε κάποια ἀπορία.

— Τί μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ; εἶπε. Ἐκεῖνα τὰ περιστατικὰ ποὺ ἔχουν ἐνδιαφέρον, δὲν γράφονται καὶ κείνα ποὺ γράφονται, δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον.

— Δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ ὀλόκληρη ἡ ζωὴ ἢ δικὴ σας νὰ ἔχη ἐνδιαφέρον, εἶπαμε. Ἀλλωστε ἐμᾶς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν μόνον ἡ περιπέτειες καὶ τὰ διάφορα περιστατικὰ. Θέλουμε νὰ δημοσιεύσουμε τὴ βιογραφία σας στὸ «Μπουκέτο» γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ ἡ ζωὴ σας καὶ ὡς ὑπόδειγμα στὴν νεολαία.

Ἐδῶ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Λόντου ἐξανίσταται. Μὲ ἀγανάκτησι σχεδὸν διαμαρτύρεται:

— Ἡ δικὴ μου ἡ ζωὴ ὡς ὑπόδειγμα; Ὅχι δά!

— Καὶ ὄμως, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ μόνος του κατᾶρθωσε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ποὺ ἐφθάσατε ἐσεῖς, μπορεῖ νὰ διδάξῃ πολλὰ μὲ τὸ παράδειγμά του στοὺς νέους, ποὺ θέλουν νὰ κάνουν κάτι στῆ ζωὴ τους.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἐντελῶς μόνος ἐγίνα αὐτὸ ποὺ εἶμαι. Καὶ ὄχι μόνον μοναχός μου, ἀλλὰ καὶ κάνοντας ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσαν οἱ γονεῖς μου...

— Σᾶς παρακαλῶ, ἂν ἀποφασίσετε σ' ἀλήθεια νὰ μᾶς διηγηθῆτε τὴν ζωὴ σας, πρέπει νὰ τὸ κάνετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ-ἀρχή.

— Δηλαδή;

— Νᾶ, σὰν νὰ ποῦμε, πρέπει νὰ σᾶς ὑποβάλουμε σὲ σωστὴ ἀνάκρισι: Πῶς ὀνομάζεσθε, ποὺ ἐγεννήθητε κ.τ.λ.

Ὁ Τζιμ Λόντος χαμογελάει.

— Τὸ ὄνομά μου, καθὼς ξέρετε, δὲν εἶνε Λόντος, ἀπαντᾶ, ἀλλὰ Χρήστος Θεοφίλου. Ὁ πατέρας μου ὁ Θεόφιλος Θεοφίλου, ἦταν ἓνας καλὰ ἀποκαταστημένος γεωργὸς στὸ Κουτσοπόδι τοῦ Ἄργους. Ἐγὼ εἶμαι τὸ στερνοπούλι του, τὸ δέκατο τρίτο παιδί τῆς οἰκογενείας. Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ θεωρήσω ὡς τυχερὸ ἢ γρουσουζικο, ἡ ἀλήθεια ὄμως εἶνε ὅτι ὄλη μου ἡ ζωὴ ὑπῆρξε πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν μου, ποὺ ὄλοι εἶχαν μυαλὸ καὶ ἐκάθησαν στὴν πατρίδα τους καὶ ἐγιναν καλοὶ νοικοκυραῖοι, ἐνῶ ἐγὼ ἀπὸ

Λόγω πληθῶρας ὕλης ἢ συ-
 ἔχεια τοῦ ἀναγνώσματος μας
 «Η ΖΩΗ
 ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ»
 ἀναβάλλεται γιὰ τὸ προσεχὲς
 φύλλο.

μικρός εφάνηκα αντάρτης. Από τα δώδεκα αγόρια που είμαστε, έχασαμε τα έξη, τα περισσότερα σε μικρή ηλικία και μάλιστα όλα εκείνα που έρχονταν άμέσως πάνω από μένα, έτσι ώστε τώρα εγώ με τον νεώτερο αδελφό μου, έχουμε μεγάλη διαφορά ηλικίας. Τώρα δηλαδή απομένουμε ο Άναστασης, ο Γρηγόρης, ο Δημήτρης, ο Γιάννης, ο Θανάσης, η μονακριβή αδελφή μας, η κυρία Φωτεινή Μαύρου, και εγώ, που όπως σας είπα ήμουν ο μικρότερος. Ο πατέρας μου ήταν πολύ αυστηρός και σκληρός άνθρωπος. Τον έτρέμαμε όλοι στο σπίτι. Η μητέρα μου πάλι ήταν μια πολύ μαλακή, γλυκεία και θρήσκα γυναίκα και προσπαθούσε να ξεουδετερώνει την αυστηρότητα του πατέρα μου. Έτσι όταν ήμουν μικρός, θρискόμουν ανάμεσα σε δύο αντίθετα ρεύματα. Τα σχέδια των γονέων μου για το μέλλον μου ήταν έντελως αντίθετα. Ο πατέρας μου έσκόπευε να με θάλη στη Σχολή των Ευελπίδων και να με κάνη αξιωματικό. Η μητέρα μου αντίθετως ήθελε να μπω στο μοναστήρι και να γίνω παπάς! Μά εγώ τους γέλασα και τους δυό. Δεν έγινα ούτε αξιωματικός, ούτε παπάς, αλλά έγινα παλαιστής. Έν τούτοις η μητέρα μου είχε εξασκήσει επάνω μου πολύ μεγάλη επίδραση και μπορώ να σας πω ότι όταν ήμουν δέκα ως ένδεκα ετών είχε δημιουργήσει μέσα μου την έντύπωση ότι ο μόνος προορισμός της ζωής μου είναι να κάνω καλὰ έργα και να μπω στον Παράδεισο. Ποτέ δεν το είχα θάλει στο νοῦ μου να γίνω παλαιστής. Θυμάμαι όμως ακόμη και τώρα πολύ ζωντανά, ένα επεισόδιο που μου έκανε τότε μεγάλη έντύπωση και χαράχθηκε βαθύτατα στην μνήμη μου: Ο πατέρας μου ήταν πολύ δυνατός άνδρας. Ήταν φημισμένος ένα γύρω για την δύναμή του. Έλεγαν πως ήταν ο δυνατότερος άνδρας της περιφέρειας και μ' όλο που δεν ήταν πειά νέος, διατηρούσε ακόμη την φήμη του. Έγώ, την εποχή που έγινε αυτό το περιστατικό ήμουν παιδάκι ως έννεα ετών και ο πατέρας μου με έπαιρνε μαζί του στα χτήματά μας, γιατί ήταν ο καιρός του θερισμού. Έτυχε λοιπόν εκείνες τις ημέρες να έρθη στο χωριό μας κάποιος νέος που έλειπε πολὺν καιρό από τον τόπο μας και μαζί με τ' άλλα άκουσε και για τη δύναμη του πατέρα μου. Έπειδή όμως ήταν κι αυτός δυνατός κι ήξερε από πάλαιμα, δεν θέλησε να παραδεχθῆ την αξία του πατέρα μου και στοιχημάτισε πως θα παλαίψη μαζί του και θα τον νικήση. Ήρθε λοιπόν και θρήκε τον πατέρα μου στα χωράφια όπου έπιστατούσε τους εργάτες και του πρότεινε να παλαίψουν για να φανῆ ποιός είναι δυνατότερος.

— Παιδί μου, του λέει ο πατέρας μου, αυτό το πράγμα που μου λές είναι άγαρμπο. Έσύ είσαι είκοσιεπτά χρόνων κι' εγώ πενήντα. Αν λοιπόν με νικήσης, θα είναι ντροπή, γιατί θα πῆ ο κόσμος πως τὰ έβλατες μ' έναν ηλικιωμένο άνθρωπο, που μπορούσε να είναι πατέρας σου. Αν νικήθῆς πάλι θα είναι ντροπή για σένα, γιατί ο κόσμος θα γελάση μαζί σου που άφησες να σε νικήση ένας γέρος.

— Όχι, επέμενε εκείνος, ντροπή-ξεντροπή εγώ θέλω να παλαίψουμε.

Τόση ήταν η έπιμονή του που στο τέλος δέχτηκε ο πατέρας μου και πιαστήκαν να παλαίψουν. Έγώ ήμουν μπροστά σε όλα αυτά και παρακολουθούσα την πάλη με άγωνία και έκπληξι, γιατί δεν είχα ποτέ μου ξαναϊδῆ ένα τέτοιο πράγμα. Στο τέλος ένίκησε ο πατέρας μου και από τότε ο θαυμασμός μου και ο φόβος μου γι' αυτόν έγινε ακόμη μεγαλύτερος, γιατί είδα με τὰ μάτια μου πόσο δυνατός ήταν. Αυτή είναι η πρώτη μου ανάμνησις από παλαιστική συνάντησι και σας λέω πως άφησε ανεξάλειπτη έντύπωση στο μυαλό μου. Σάν παιδί κι' εγώ έπαιζα μαζί με τ' άλλα παιδιά στα παιχνίδια τους, αλλά δεν είχα καμμιὰ ξεχωριστή επίδοσι, ούτε στο τρέξιμο, ούτε στην δύναμη. Άλλά και στο σχολείο δεν ήμουν τίποτε το εξαιρετικό. Μόλις και τὰ κατάφερνα να προβιθάζωμαι κάθε χρόνο. Δεν έμεινα ποτέ μου στην ίδια τάξι, αλλά δεν προβιθάσθηκα ποτέ μου με σπουδαίο

βαθμό. Αυτό κράτησε ως την εποχή που αποφάσισα να πάω στην Άμερική και από τότε άλλαξε έντελως η ζωή μου.

Ήταν τότε κατά το 1911, το μεγάλο ρεύμα της μεταναστεύσεως. Όλοι έφευγαν και πήγαιναν στην Άμερική να βρουν την τύχη τους. Ένα πλήθος γνωστοί μας και συγγενείς μας ξεκινούσαν κάθε τόσο. Ός κι' ένας αδελφός μου ακόμη, ο Θανάσης, είχε κι' εκείνος φύγει για τον Νέο Κόσμο και φαίνονταν πολύ ευχαριστημένος με την εργασία που έκανε εκεί.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Έγώ ήμουν δεκατριών ετών. Πάντοτε είχα μέσα μου την αγάπη προς την ανεξαρτησία, αλλά την εποχή εκείνη η αγάπη μου αυτή έγινε ακόμη δυνατότερη. Είχα πάψει πειά να είμαι το παιδάκι που νόμιζε ότι ο καλύτερος προορισμός της ζωής του ήταν να γίνη καλόγερος και από το άλλο μέρος δεν μπορούσα πειά να ανέχωμαι την σιδερένια πειθαρχία που μάς επέβαλλε ο πατέρας μου. Έτσι απέφασισα να φύγω από το σπίτι μου κι' από το χωριό μου και να πάω στην Άμερική. Οι γονείς μου, έννοείται, έφερναν μεγάλες αντιρρήσεις, αλλά εγώ είχα πάρει την απόφασί μου και δεν έννοούσα με κανένα τρόπο να την αλλάξω. Στο τέλος αναγκάστηκαν κι' αυτοί να υποχωρήσουν και με άφησαν να φύγω, όχι μόνος μου βέβαια, γιατί ούτε στο θαπόρι δεν θα με δέχονταν μοναχό μου, αλλά με κάποιον ξάδελφό μου, που κι' εκείνος έφευγε για την Άμερική. Ξεκίνησα λοιπόν με τον ξάδελφό μου, πήγαμε στας Πάτρας και απ' εκεί μπήκαμε σ' ένα από τὰ μεγάλα υπερωκεάνεια που έκαναν τη γραμμή Έλλάδος — Άμερικής.

Σημειώστε ότι ήταν η πρώτη φορά που πήγαινα πὸ πέρα από το Άργος, και ότι ως την ημέρα εκείνη δεν είχα κάνει κανένα ταξίδι, ούτε ως τον Πειραιά καν, ούτε είχα ξαναμπῆ ποτέ μου σε πλοίο. Καταλαβαίνετε λοιπόν τί έντύπωση μου έκανε το πρώτο μου υπερωκεάνειο ταξίδι και πως μου φάνηκε η Νέα Υόρκη όταν την πρωτοαντίκρυσα. Δεν τὰ έχασα όμως καθόλου. Μόλις θγήκα στην Νέα Υόρκη και τελείωσαν η πρώτες διατυπώσεις, θάλθηκα ευθύς να θρω δουλειά.

Ξαφνικά έρχεται κάποιος και μου λέει ότι ο αδελφός μου ο Θανάσης αυτός που είχε πάει στην Άμερική πριν από μένα, θρискόταν κάπου εκεί κοντά στην Νέα Υόρκη. Αυτό με αναστάτωσε. Έγώ, σκέφθηκα, έφυγα από

το χωριό μου μόνο και μόνο για να μην είμαι υπό την κηδεμονία του πατέρα μου και για να γίνω αυτεξούσιος, και τώρα να έρθω εδώ και να θρεθώ υπό την κηδεμονία του αδελφού μου;

Και με την σκέψη αυτήν, μαζεύω τὰ πράγματά μου, που δεν τὰ είχα ακόμη λύσει καλά-καλά και σηκώνομαι και φεύγω και πηγαίνω στην άλλη άκρη της Άμερικής, στην Καλιφόρνια! Έκει ήμουν βέβαιος πως θα ήμουν μοναχός μου.

Μοναχός μου ήμουν βέβαια, αλλά ήμουν και τελείως άπροστάτευτος. Γι' αυτό παιδεύθηκα σκληρά για ν' αποκτήσω τὰ πρώτά μου χρήματα και να έξοικονομώ όσα χρειαζονταν για την συντήρησί μου. Η πρώτη δουλειά που έκανα ήταν να κουβαλώ νερό στους εργάτες που άνοιγαν εκεί μια σιδηροδρομική σήραγγα!

Τότε είδα και την πρώτη πάλη στη ζωή μου. Έπρόκειτο να δοθῆ μια συνάντησις μεταξύ του Έλληνος παλαιστού Δημητρέλη και του Ζεμπίσκου. Όλοι μιλούσαν γύρω μου γι' αυτή την πάλη κι' έτσι κινήθηκε και μένα το ενδιαφέρον μου να πάω να την ιδώ. Το φθηνότερο όμως εισιτήριο έκόστιζε 50 σέντς και που να θρω εγώ ένα ποσόν τόσο κολοσσιαίο! Αναγκάστηκα λοιπόν να τὰ δανεισθώ τὰ χρήματα αυτά και έτσι έπῆγα. Έννοείται όμως ότι η θείσις μου στο άμφιθέατρο θρискόταν τόσο ψηλά, ώστε από κεί που καθόμουν έβλεπα τους ανθρώπους σαν μυίγες. Δεν μ' έννοιαζε



Ένα επιτυχεστάτο σκίτσο του Τζιμ Λόντου

Όμως καθόλου, αλλά περίμενα με μεγάλη αγωνία ν' αρχίσει ή πάλη. "Αξαφνα παρουσιάζονται οί άθληται κι' άνεβαίνουν στην παλαιστρα, στο «ρίγκ», όπως λέγεται. Ο Ζεμπίσκου ήταν ένας άθλητικώτατος άνδρας, σωστός Ηρακλής. Μόλις λοιπόν άνέθηκε στην παλαιστρα, έσταύρωσε τὰ χέρια του μπροστά του και έτράβηξε τήν φανέλλα που φορούσε και τήν πέταξε από πάνω του. Τή στιγμή εκείνη μου φάνηκε τόσο πελώριος, οί μυώνες του τόσο δυνατοί και γενικά ή εμφάνισις του τόσο επιβλητική, ώστε αισθάνθηκα πραγματικό τρόμο βλέποντάς τον, αλλά συγχρόνως και θαυμασμό. Παρηκολούθησα με ακόμη μεγαλύτερη αγωνία τήν πάλη, ή όποια τελείωσε με νίκη του Ζεμπίσκου, και μετά τó τέλος τής πάλης, όταν όλος ό κόσμος έφυγε, έγω δέν έφυγα, αλλά κατέβηκα από τή θέσι μου και στάθηκα στην έξωπορτα. "Ηθελα με κάθε τρόπο να ξαναϊδω τον Ζεμπίσκου από κοντά. Μόλις βγήκε λοιπόν έξω τον πήρα τó κατόπιν και τον παρηκολούθησα επί ώρα πολλή σε μιά απόστασι μεγαλύτερη από τó Σύνταγμα στην Ομόνοια, έχοντας τὰ μάτια μου καρφωμένα επάνω του και μη βλέποντας τίποτε άλλο γύρω μου.

"Υστερα από πέντε χρόνια έτυχε να παλαίψω έγω ό ίδιος με τον Ζεμπίσκου και στην πάλη εκείνη μείναμε ισόπαλοι. Του έλεγα λοιπόν τότε τήν καταπληκτική έντύπωσι που μου είχε κάνει όταν τον πρωτοείδα και γελούσαμε.

Αυτή ή πάλη και εκείνη του πατέρα μου είνε ή ζωηρότερες παιδικές μου αναμνήσεις και έχουν μείνει άνεξάλειπτες στη μνήμη μου. Κ' ίσως αυτές να μου δημιούργησαν τήν αγάπη μου προς τó γύμνασμα αυτό, που έκδηλώθηκε όμως φανερά πάρα πολύ άργότερα.

ΣΤΗΝ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΧΟΛΗ

Λίγοι μήνες είχαν περάσει μετά τήν άφιξι μου στην Αμερική και κατάρθωσα να βρω μιά εργασία λιγώτερο κουραστική και πιο μόνιμη. Μπήκα ως «παιδί» σ' ένα παντοπωλείο και ή δουλειά μου ήταν να πηγαίνω τὰ ψώνια στα σπίτια. Μ' αυτό τον τρόπο έκτός από τον μισθό μου είχα πότε - πότε και κανένα φιλοδώρημα από τούς πελάτες του μαγαζιού και κάνοντας μεγάλες οικονομίες μπόρεσα επιτέλους να πραγματοποιήσω τον μόνο μου πόθο: Να έγγραφω δηλαδή σε μιά νυκτερινή Σχολή για να μάθω συστηματικά τήν άγγλική γλώσσα και συγχρόνως να γυμνάζωμαι.

Γράφηκα λοιπόν στη Σχολή και παρακολουθούσα τακτικώτατα τὰ μαθήματα, αλλά με μεγαλύτερον ακόμη ένθουσιασμό τó μάθημα τής γυμναστικής. Άργότερα ήρθαν πάλι κακές

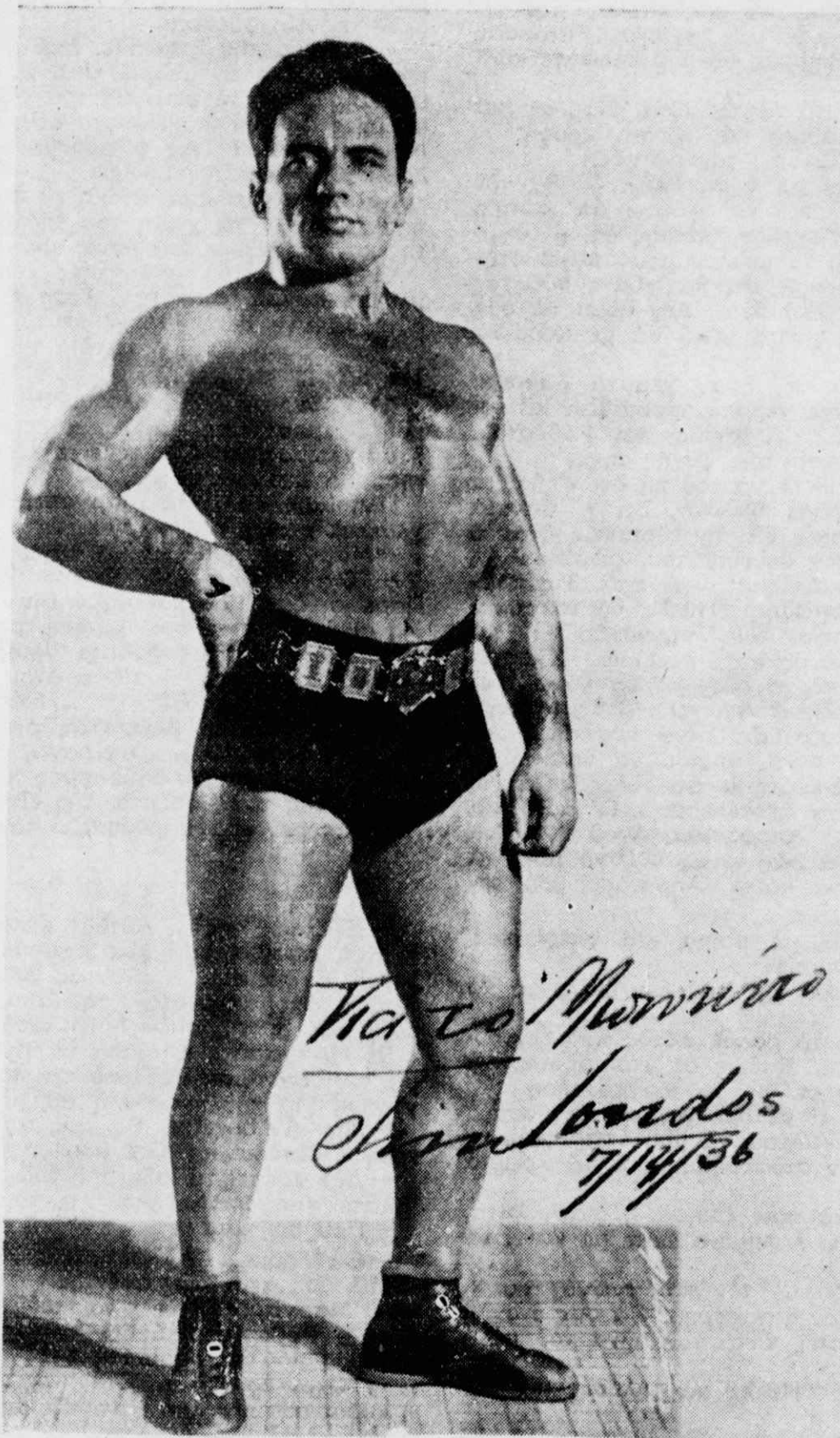
ήμέρες. Τὰ «είσοδήματά μου» μου έλαττώθηκαν. Άναγκάστηκα να διακόψω τὰ μαθήματά μου στη νυκτερινή σχολή προτίμησα όμως να στερηθώ ό,τιδήποτε για να μη πάσω τó μάθημα τής γυμναστικής. "Όλη τήν ήμέρα έδούλευα και δέν έβλεπα τήν ώρα πότε να σχολάσουμε για να τρέξω στο γυμναστήριο.

Στο γυμναστήριο αυτό πηγαίναμε χιλιάδες παιδιά, γιατί στην Αμερική όλοι, μικροί - μεγάλοι, πλούσιοι και φτωχοί είνε φίλαθλοι. Έγω όμως πήγαινα τακτικώτερα και νωρίτερα απ' όλους. Στις έπτά θρισκόμουν εκεί και έφευγα τήν ώρα που θα έφευγε και ό δάσκαλος, όταν πειά δέν θρισκόταν κανένα άλλο παιδί στο γυμναστήριο.

Στο τέλος ό δάσκαλος με πρόσεξε. Είδε τήν προθυμία μου, τήν αγάπη μου στον άθλητισμό και με συμπάθησε πολύ. Με ρώτησε ποιός ήμουν και που εργαζόμουν και θέλησε να με υποστηρίξει και να μου βρη μιά καλύτερη δουλειά. Καθώς λοιπόν τó πραγματικό του επάγγελμα ήταν ήλεκτρολόγος (γιατί μόνον τó βράδυ έκανε τó δάσκαλο τής γυμναστικής) με πήρε στη δουλειά του για βοηθό.

Μαζύ του έμεινα αρκετόν καιρό, γιατί ήταν λαμπρός άνθρωπος και τον συμπαθούσα πολύ και άργότερα όταν άφωσιώθηκα αποκλειστικά στον άθλητισμό, τον πήρα για προπονητή μου. Για να πω όμως τήν αλήθεια, τó επάγγελμα του ήλεκτρολόγου δέν με τραβούσε καθόλου. Μου φαινόταν πολύ ριψοκίνδυνο επάγγελμα, όπως ήταν άλλωστε. Άλλοι πάθαιναν ήλεκτροπληξίες, άλλοι γκρεμίζονταν από τις σκαλωσιές και σκοτωνόντουσαν, κάθε μέρα τέλος πάντων κάτι θα συνέβαινε. "Ετσι, παρ' όλη τήν αγάπη που είχα στον δάσκαλό μου, αναγκάστηκα να τον έγκαταλείψω και να φάξω να βρω ένα άλλο επάγγελμα. Κι' έτσι ξαναπήγα πάλι σ' ένα παντοπωλείο.

Τήν γυμναστική όμως δέν έννοούσα να τήν εγκαταλείψω. Μόλις μου έμεινε μιά στιγμή ελεύθερη, έτρεχα στο γυμναστήριο και γυμναζόμουν. "Όλα τὰ γυμνάσματα μου άρεσαν. Γυμναζόμουν και στους αλτήρες και στα μονόζυγα, και στα δίζυγα και στην πυγμαχία, και στον δρόμο, και στο πήδημα, και ήμουν σε όλα πολύ καλός. "Ηταν όμως τέτοια ή μανία μου με τή γυμναστική, που αντί να μου κάνη καλό στο τέλος μου έκανε κακό. Από τή μεγάλη κόπωση και από τó ξύλο που έτρωγα από τὰ άλλα παιδιά όταν επάλαια μαζύ τους, είχα καταντήσει σε μαύρα χάλια. "Ημουν αδύνατος, χλωμός και μαύρος από τὰ χτυπήματα.



Μιά τελευταία φωτογραφία του Τζιμ Λόντου, με αφιέρωσι του διασώμου Έλληνοσ πρωτοπαλαιστού στο «Μπουκέτο»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.